

Υπόθεση C-646/20

Σύνοψη της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως κατά το άρθρο 98, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου

Ημερομηνία καταθέσεως:

1η Δεκεμβρίου 2020

Αιτούν δικαστήριο:

Bundesgerichtshof (Γερμανία)

Ημερομηνία της αποφάσεως του αιτούντος δικαστηρίου:

28 Οκτωβρίου 2020

Αναιρεσείουσα:

Senatsverwaltung für Inneres und Sport, Landesamtsaufsicht

Αναιρεσίβλητη:

TB

Αντικείμενο της κύριας δίκης

Κανονισμός 2201/2003 (κανονισμός Βρυξέλλες Ια) – Έννοια του όρου «απόφαση» – Ιδιωτικό διαζύγιο – Αναγνώριση σε άλλο κράτος μέλος

Αντικείμενο και νομικό έρεισμα της υποβολής ερωτήματος

Ερμηνεία του ενωσιακού δικαίου, άρθρο 267 ΣΛΕΕ

Προδικαστικά ερωτήματα

1. Αποτελεί η λύση του γάμου επί τη βάσει του άρθρου 12 του ιταλικού νομοθετικού διατάγματος (Decreto Legge) 132 της 12ης Σεπτεμβρίου 2014 (DL 132/2014) απόφαση περί διαζυγίου υπό την έννοια του κανονισμού Βρυξέλλες Ια;
2. Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα: πρέπει η λύση του γάμου επί τη βάσει του άρθρου 12 του ιταλικού νομοθετικού διατάγματος

(Decreto Legge) 132 της 12ης Σεπτεμβρίου 2014 (DL 132/2014) να αντιμετωπισθεί σύμφωνα με τα οριζόμενα στο άρθρο 46 του κανονισμού Βρυξέλλες Ια για τα δημόσια έγγραφα και τις συμφωνίες;

Παρατιθέμενες διατάξεις του δικαίου της Ένωσης

Κανονισμός (ΕΚ) 2201/2003 του Συμβουλίου, της 27ης Νοεμβρίου 2003, για τη διεθνή δικαιοδοσία και την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων σε γαμικές διαφορές και διαφορές γονικής μέριμνας ο οποίος καταργεί τον κανονισμό (ΕΚ) 1347/2000 (ΕΕ. 2003, L 338, σελ. 1, στο εξής κανονισμός Βρυξέλλες Ια), ιδίως άρθρο 1, παράγραφος 1, στοιχείο α, άρθρο 2, περίπτωση 4, άρθρο 21, παράγραφος 1, και άρθρο 46

Παρατιθέμενες εθνικές διατάξεις

Personenstandsgesetz [νόμος περί προσωπικής καταστάσεως] (στο εξής PStG), ιδίως άρθρο 16, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, περίπτωση 3

Gesetz über das Verfahren in Familiensachen und in den Angelegenheiten der freiwilligen Gerichtsbarkeit [νόμος περί της διαδικασίας σε οικογενειακές υποθέσεις και υποθέσεις εκουσίας δικαιοδοσίας] (στο εξής: FamFG), ιδίως άρθρα 97, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, και 107, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος

Ιταλικό Decreto legge Αριθ. 132 της 12ης Σεπτεμβρίου 2014, που μετατράπηκε στον νόμο 162 της 10ης Νοεμβρίου 2014, ιδίως άρθρο 12

Σύντομη έκθεση του ιστορικού και της διαδικασίας

- 1 Η ΤΒ έχει τη γερμανική και την ιταλική ιθαγένεια, ο δε σύζυγός της είναι μόνον Ιταλός πολίτης. Αμφότεροι συνήψαν γάμο στις 20 Σεπτεμβρίου 2013 στο Βερολίνο (Γερμανία), πράγμα που βεβαιώθηκε με εγγραφή στο μητρώο γάμων.
- 2 Στις 30 Μαρτίου 2017 εμφανίσθηκαν στο ληξιαρχείο (Ufficio di Stato Civile) στην Πάρμα (Ιταλία) και δήλωσαν ότι δεν έχουν ανήλικα ή χρήζοντα φροντίδας ενήλικα τέκνα ή ενήλικα τέκνα με σοβαρή αναπηρία ή οικονομικώς εξαρτώμενα, ότι δεν έχουν προβεί σε καμία συμφωνία μεταξύ τους για τη μεταβίβαση περιουσιακών στοιχείων και ότι θέλουν να χωρίσουν κοινή συναινέσει. Τη δήλωση αυτή επιβεβαίωσαν αυτοπροσώπως στις 11 Μαΐου 2017 στο ληξιαρχείο. Στις 15 Φεβρουαρίου 2018 μετέβησαν εκ νέου σε αυτό, αναφέρθηκαν στις δηλώσεις τους της 30ής Μαΐου 2017 και δήλωσαν ότι επιθυμούν τη λύση του γάμου τους, για την οποία δεν εκκρεμεί καμία διαδικασία. Αφού επιβεβαίωσαν τις δηλώσεις αυτές στο ληξιαρχείο της Πάρμας στις 26 Απριλίου 2018, το ληξιαρχείο εξέδωσε στις 2 Ιουλίου 2018 πιστοποιητικό για τη ΤΒ σύμφωνα με το άρθρο 39 του κανονισμού 2201/2003, με το οποίο βεβαιώνεται η λύση του γάμου από της 15ης Φεβρουαρίου 2018.

- 3 Η ΤΒ ζήτησε από το αρμόδιο ληξιαρχείο του Βερολίνου να καταχωρίσει την εν λόγω λύση στο γερμανικό μητρώο γάμων. Το ληξιαρχείο αμφιβάλλει αν η καταχώριση προϋποθέτει κατ' αρχάς αναγνώριση κατά το άρθρο 107 του FamFG [Gesetz über das Verfahren in Familiensachen und in den Angelegenheiten der freiwilligen Gerichtsbarkeit (νόμος περί διαδικασίας σε οικογενειακές υποθέσεις και υποθέσεις εκούσιας δικαιοδοσίας, στο εξής: FamFG), για τον λόγο δε αυτόν παρέπεμψε το ζήτημα στο Amtsgericht [ειρηνοδικείο] προς έκδοση απόφασης. Το Amtsgericht υποχρέωσε το ληξιαρχείο με διάταξη της 1ης Ιουλίου 2019 να καταχωρίσει στο μητρώο γάμων το εκδοθέν στις 15 Φεβρουαρίου 2018 εκτός δικαστηρίου ιδιωτικό διαζύγιο, αφού πρώτα το αναγνωρίσει η αρμόδια αρχή κατά το άρθρο 107, παράγραφος 1, του FamFG.
- 4 Το ασκηθέν από την ΤΒ ένδικο βοήθημα κατά της διατάξεως του Amtsgericht της 1ης Ιουλίου 2019 έγινε δεκτό. Το εφετείο τροποποίησε τη διάταξη του Amtsgericht και υποχρέωσε το ληξιαρχείο να μη εξαρτήσει την καταχώριση στο μητρώο γάμων από την προηγούμενη αναγνώριση από την αρμόδια αρχή της επελθούσας στην Ιταλία λύσεως του γάμου.
- 5 Η αρμόδια αρχή, το Senatsverwaltung für Inneres und Sport [Υπουργείου για Εσωτερικές Υποθέσεις και Αθλητισμό], το οποίο έχει την επίβλεψη των ληξιαρχείων, άσκησε αναίρεση ενώπιον του Bundesgerichtshof [ομοσπονδιακού αναιρετικού δικαστηρίου], με την οποία ζητεί να αναβιώσει η διάταξη του Amtsgericht.

Σύντομη έκθεση της αιτιολογήσεως της αιτήσεως εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως

- 6 Αντικείμενο της διαδικασίας είναι το ζήτημα αν το επιτευχθέν με σύμφωνες δηλώσεις των συζύγων ενώπιον του υπαλλήλου του ληξιαρχείου στην Ιταλία ιδιωτικό διαζύγιο χωρίς πρόσθετη διαδικασία αναγνώρισεως μπορεί να καταχωρισθεί στο γερμανικό μητρώο γάμων.
- 7 Κατά το γερμανικό δίκαιο, το μητρώο γάμων πρέπει να συμπληρώνεται και να διορθώνεται με πράξεις μεταβολών και επισημάνσεις συναφών πράξεων, μεταξύ άλλων, όταν ο γάμος λύεται (άρθρο 16, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, σημείο 3, του PStG). Έρεισμα για αυτό μπορεί επίσης να είναι εκδοθείσα στην αλλοδαπή με ισχύ δεδικασμένου απόφαση. Απόφαση, με την οποία λύεται στην αλλοδαπή ο γάμος, αναγνωρίζεται μόνον, όταν η αρμόδια αρχή έχει διαπιστώσει ότι συντρέχουν οι προϋποθέσεις αναγνώρισεως (άρθρο 107 του FamFG).
- 8 Εν τούτοις, η διαδικασία αναγνώρισεως δεν απαιτείται, όταν υφίσταται απόφαση υπό την έννοια του άρθρου 21, παράγραφος 1, του κανονισμού Βρυξέλλες Ια (άρθρο (§ 97, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του FamFG). Στην περίπτωση αυτή αναγνωρίζεται στη Γερμανία, χωρίς να χρειάζεται σχετικώς ιδιαίτερη διαδικασία. Για την καταχώριση στο μητρώο γάμων αρκεί τότε η προσκόμιση του πιστοποιητικού κατά το άρθρο 39 του κανονισμού Βρυξέλλες Ια.

- 9 Στην Ιταλία, το νομικό καθεστώς, σύμφωνα με τα εκτιθέμενα από το αιτούν δικαστήριο, παρίσταται ως ακολούθως: με βάση το ιταλικό νομοθετικό διάταγμα (Decreto Legge) 132 της 12ης Σεπτεμβρίου 2014 (στο εξής DL αριθ. 132132/2014), που μετατράπηκε στον νόμο 162 της 10ης Νοεμβρίου 2014, οι σύζυγοι δεν απαιτείται πλέον να απευθύνονται στο δικαστήριο, όταν επιθυμούν τη λύση του γάμου, αλλά μπορούν επίσης να επιλέξουν την οδό της λύσεως με απλή συμφωνία.
- 10 Οι σύζυγοι μπορούν είτε να συμφωνήσουν για το διαζύγιο υπό ορισμένες, λεπτομερέστερα καθοριζόμενες στον νόμο προϋποθέσεις, παρουσία των δικηγόρων τους (άρθρο 6 του DL αριθ. 132132/2014) είτε, όπως εν προκειμένω, σύμφωνα με το τεθέν σε ισχύ στις 12 Δεκεμβρίου 2014 άρθρο 12, παράγραφος 1, του DL αριθ. 132132/2014, να έλθουν σε συμφωνία για το διαζύγιο, ενώπιον του κατά τόπον αρμόδιου δημάρχου ως επικεφαλής των υπάλληλων ληξιαρχείου – ακόμη και χωρίς να επικουρούνται από δικηγόρο–, εφόσον δεν (όπως ορίζει το άρθρο 12, παράγραφος 2, του DL αριθ. 132132/2014) υπάρχουν ανήλικα τέκνα ή ενήλικα τέκνα, τα οποία είναι ανίκανα προς δικαιοπραξία, πάσχουν από βαριά αναπηρία ή δεν είναι οικονομικώς ανεξάρτητα. Ο υπάλληλος του ληξιαρχείου δέχεται τις δηλώσεις στις οποίες προβαίνουν προσωπικώς οι σύζυγοι και στις οποίες δεν μπορούν να περιλάβουν μεταβιβάσεις περιουσιακών στοιχείων, και καλεί τους συζύγους να εμφανισθούν εκ νέου ενώπιόν του τουλάχιστον μετά από 30 ημέρες μετά την παραλαβή των δηλώσεων, προκειμένου να επιβεβαιώσουν τη συμφωνία (άρθρο 12, παράγραφος 3, του DL αριθ. 132132/2014). Κατά το χρονικό διάστημα μεταξύ των δηλώσεων και της επιβεβαίωσης μπορεί ο υπάλληλος του ληξιαρχείου να ελέγξει την ακρίβεια των δηλώσεων των συζύγων (π.χ. ότι δεν υπάρχουν χρίζοντα φροντίδας εξαρτώμενα τέκνα), οι δε σύζυγοι έχουν τη δυνατότητα να αναθεωρήσουν την απόφασή τους και ενδεχομένως να αλλάξουν γνώμη. Αν επιβεβαιώσουν τη συμφωνία, επέχει αυτή θέση δικαστικής αποφάσεως.
- 11 Αμφίβολο είναι αν ο χωρισμός με σύμφωνες δηλώσεις των συζύγων ενώπιον του υπαλλήλου του ληξιαρχείου εμπίπτει κατά το ιταλικό δίκαιο στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού Βρυξέλλες Πα. Αν στο ζήτημα αυτό προσήκει αρνητική απάντηση, η αναίρεση της ασκούσας καθήκοντα εποπτείας επί του ληξιαρχείου αναιρεσειούσας θα είναι βάσιμη και το διαζύγιο στην Ιταλία θα μπορεί να καταχωρισθεί στο γερμανικό μητρώο γάμων μόνο κατόπιν αναγνωρίσεως από την αρμόδια αρχή.
- 12 Στο ζήτημα αυτό δίνονται διαφορετικές απαντήσεις στη βιβλιογραφία, το δε αιτούν δικαστήριο τείνει πάντως προς την αρνητική απάντηση, δεδομένου ότι ελλείπει η έχουσα συστατικό χαρακτήρα σύμπραξη δικαστηρίου. Σημασία για την απάντηση στο ζήτημα έχει το πως πρέπει να νοείται ο χρησιμοποιούμενος στον κανονισμό Βρυξέλλες Πα όρος «απόφαση».
- 13 Κατά το άρθρο 2, περίπτωση 4, του κανονισμού Βρυξέλλες Πα, «απόφαση» κατά την έννοια του του κανονισμού είναι κάθε απόφαση διαζυγίου, δικαστικού χωρισμού ή ακύρωσης γάμου, καθώς και κάθε απόφαση σχετικά με τη γονική

μέριμνα, που εκδίδεται από δικαστήριο κράτους μέλους, ασχέτως ονομασίας της, όπως «διαταγή», «διάταξη» ή «απόφαση». Ως «δικαστήριο» πρέπει, κατά το άρθρο 2, περίπτωση 1, του κανονισμού Βρυξέλλες Ια, να θεωρούνται όλες οι αρχές των κρατών μελών που έχουν διεθνή δικαιοδοσία για τα ζητήματα που υπάγονται στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού. Από αυτό μπορεί βέβαια να συναχθεί ότι χρειάζεται η δράση κρατικής αρχής για να μπορεί να ληφθεί ως βάση ότι υφίσταται απόφαση. Δεν είναι όμως δυνατή η συναγωγή δεσμευτικών συμπερασμάτων ως προς το ποιου είδους πρέπει να είναι αυτή η δράση. Η διατύπωση πάντως «απόφαση ... που εκδίδεται» υποδεικνύει μια συστατικού, και όχι απλώς βεβαιωτικού, χαρακτήρα σύμπραξη της κρατικής αρχής σε συνάρτηση με το διαζύγιο.

- 14 Το Δικαστήριο έχει μέχρι τούδε ασχοληθεί μόνο έμμεσα με το ζήτημα αν ιδιωτικά διαζύγια εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού Βρυξέλλες Ια (πρβλ. απόφαση της 20ής Δεκεμβρίου 2017, Sahyouni, C-372/16, EU:C:2017:988).
- 15 Αντικείμενο της διαδικασίας εκείνης ήταν το ζήτημα αν το διαζύγιο που απορρέει από τη μονομερή δήλωση βουλήσεως ενός συζύγου ενώπιον θρησκευτικού δικαστηρίου στη Συρία εμπίπτει στο καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής του κανονισμού (ΕΕ) 1259/2010 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 2010, για τη θέσπιση ενισχυμένης συνεργασίας στον τομέα του δικαίου που είναι εφαρμοστέο στο διαζύγιο και τον δικαστικό χωρισμό (ΕΕ 2010, L 343, σ. 10, στο εξής κανονισμός Ρώμη ΙΙΙ). Το Δικαστήριο δεν δέχθηκε ότι ένα τέτοιο ιδιωτικό διαζύγιο συνιστά «διαζύγιο» κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού Ρώμη ΙΙΙ. Είναι βεβαίως αληθές ότι τα ιδιωτικά διαζύγια δεν αποκλείονται ρητώς από το πεδίο εφαρμογής του. Εν τούτοις, οι αναφορές του κανονισμού Ρώμη ΙΙΙ στην παρέμβαση «δικαστηρίου» και στην ύπαρξη «διαδικασίας» καθιστούν σαφές ότι ο κανονισμός αφορά αποκλειστικά τα διαζύγια που απαγγέλλονται είτε από κρατικό δικαστήριο είτε από δημόσια αρχή ή υπό τον έλεγχο της (απόφαση της 20ής Δεκεμβρίου 2017, Sahyouni, C-372/16, EU:C:2017:988, σκέψη 39). Τα καθ' ύλην πεδία εφαρμογής του κανονισμού Ρώμη ΙΙΙ και του κανονισμού Βρυξέλλες Ια θα πρέπει να τελούν σε αρμονία μεταξύ τους έτσι, ώστε ο ορισμός της έννοιας του διαζυγίου να συμπίπτει σε αμφοτέρους τους κανονισμούς.
- 16 Σκοπός του κανονισμού Ρώμη ΙΙΙ είναι η θέσπιση ενισχυμένης συνεργασίας μεταξύ των συμμετεχόντων κρατών μελών στον τομέα του δικαίου που είναι εφαρμοστέο στο διαζύγιο και τον δικαστικό χωρισμό (απόφαση της 20ής Δεκεμβρίου 2017, Sahyouni, C-372/16, EU:C:2017:988, σκέψη 44). Κατά τον χρόνο εκδόσεως του εν λόγω κανονισμού, στις έννομες τάξεις των συμμετεχόντων στην ενισχυμένη συνεργασία κρατών μελών, μόνον όργανα δημόσιου χαρακτήρα μπορούσαν να εκδώσουν αποφάσεις με νομική ισχύ στον τομέα αυτόν. Ως εκ τούτου πρέπει να ληφθεί ως βάση ότι ο νομοθέτης της Ένωσης είχε αποκλειστικώς υπόψη τις περιπτώσεις στις οποίες το διαζύγιο απαγγέλλεται είτε από κρατικό δικαστήριο είτε από δημόσια αρχή ή υπό τον έλεγχο της (απόφαση της 20ής Δεκεμβρίου 2017, Sahyouni, C-372/16, EU:C:2017:988, σκέψη 45). Συναφώς, καίτοι είναι αληθές ότι, μετά την έκδοση του κανονισμού Ρώμη ΙΙΙ, διάφορα κράτη μέλη προέβλεψαν τη δυνατότητα

απαγγελίας διαζυγίου χωρίς την παρέμβαση κρατικής αρχής, εντούτοις γεγονός παραμένει ότι η υπαγωγή των ιδιωτικών διαζυγίων στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού Ρώμη III θα απαιτούσε προσαρμογές που emπίπτουν στην αποκλειστική αρμοδιότητα του νομοθέτη της Ένωσης. Επομένως, υπό το πρίσμα του περιεχόμενου στον κανονισμό Βρυξέλλες Πα ορισμού του «διαζυγίου», από τους σκοπούς που επιδιώκει ο κανονισμός Ρώμη III προκύπτει ότι αυτός διέπει μόνον τα διαζύγια που απαγγέλλονται είτε από κρατικό δικαστήριο είτε από δημόσια αρχή ή υπό τον έλεγχό της (απόφαση της 20ής Δεκεμβρίου 2017, Sahyouni, C-372/16, EU:C:2017:988, σκέψη 48).

- 17 Αν και το Δικαστήριο προέβη τοιουτοτρόπως σε ερμηνεία του όρου «διαζύγιο» στον κανονισμό Ρώμη III, «απόφαση διαζυγίου» υπό την έννοια του άρθρου 2, περίπτωση 4, του κανονισμού Βρυξέλλες Πα μπορεί να είναι αποδεκτή μόνον, εάν το διαζύγιο έχει απαγγελθεί είτε από κρατικό δικαστήριο είτε από δημόσια αρχή ή υπό τον έλεγχό της. Πάντως, δεν μπορεί από την απόφαση αυτή να συναχθεί ποια έκταση και ποια νομική διάσταση πρέπει να έχει αυτός ο έλεγχος.
- 18 Μόνο μια σύμπραξη, συστατικού χαρακτήρα, κρατικής αρχής μπορεί να παρέχει την εγγύηση προστασίας του «ασθενέστερου» συζύγου από μειονεκτικές καταστάσεις που συνδέονται με το διαζύγιο, διότι μόνον τότε το δικαστήριο ή η αρχή, απορρίπτοντας την κρατική πράξη συμπράξεως, μπορούν να εμποδίσουν το διαζύγιο. Για το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού Βρυξέλλες Πα δεν μπορεί, κατά την άποψη του αιτούντος δικαστηρίου, να ισχύσει τίποτε διαφορετικό, διότι το άρθρο 21, παράγραφος 1, του κανονισμού Βρυξέλλες Πα στηρίζεται στη σκέψη ότι από μια απόφαση για το διαζύγιο που εκδόθηκε σε κράτος μέλος πρέπει όντως να αναμένεται αυτή η εγγύηση (πρβλ. επίσης την 21η αιτιολογική σκέψη του κανονισμού Βρυξέλλες Πα).
- 19 Ο σκέψεις αυτές συνηγορούν πάντως υπέρ του χαρακτηρισμού της ιταλικής αποφάσεως του ληξιαρχείου ως μη emπίπτουσας στον κανονισμό Βρυξέλλες Πα ιδιωτικό διαζύγιο, σύμφωνα με το άρθρο 12 του DL αριθ. 132132/2014, δεδομένου ότι προφανώς δεν υφίσταται καμία εξουσία ελέγχου του Ιταλού υπαλλήλου του ληξιαρχείου που να ανταποκρίνεται σε αυτές τις απαιτήσεις.
- 20 Υπέρ της εκτιμήσεως αυτής συνηγορεί επίσης το γεγονός ότι κατά την έκδοση του κανονισμού Βρυξέλλες Πα δεν συνέτρεχε κανένας λόγος για τον νομοθέτη της Ένωσης να συμπεριλάβει συμβατικές μορφές χωρισμού, όπως είναι οι προβλεπόμενες στην Ιταλία, διότι αυτές δεν προβλέπονταν στο δίκαιο των κρατών μελών κατά το τότε χρονικό σημείο. Επομένως δεν μπορεί να ληφθεί ως βάση ότι αυτή η πολύ μετά την έκδοση του κανονισμού Βρυξέλλες Πα παρασχεθείσα δυνατότητα χωρισμού άνευ κρατικής πράξεως, συστατικού χαρακτήρα, περί συμπράξεως καλύπτεται από τον επιδιωκόμενο με το άρθρο 21, παράγραφος 1, του κανονισμού Βρυξέλλες Πα στόχο του νομοθέτη της αναγνώρισεως μιας αποφάσεως χωρίς ιδιαίτερη διαδικασία.
- 21 Εξάλλου, ο νομοθέτης της Ένωσης θέσπισε εν τω μεταξύ με τον κανονισμό (ΕΕ) 2019/1111 του Συμβουλίου, της 25ης Ιουνίου 2019, για τη διεθνή δικαιοδοσία,

την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε γαμικές διαφορές και διαφορές γονικής μέριμνας, και για τη διεθνή απαγωγή παιδιών (ΕΕ 2019, L 178, σ. 1, στο εξής: κανονισμός Βρυξέλλες Ιβ), ρητή ρύθμιση τέτοιων περιπτώσεων για τον μετά την 1η Αυγούστου 2022 χρόνο. Κατά το άρθρο 65, παράγραφος 1, του κανονισμού Βρυξέλλες Ιβ, τα δημόσια έγγραφα και οι συμφωνίες, μεταξύ άλλων για το διαζύγιο, τα οποία παράγουν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα στο κράτος μέλος προέλευσης αναγνωρίζονται εφεξής σε άλλα κράτη μέλη χωρίς να απαιτείται ειδική διαδικασία.

- 22 Όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 14 του κανονισμού Βρυξέλλες Ιβ, ο νομοθέτης της Ένωσης θεωρεί ως προϋπόθεση αναγνώρισεως μιας συμφωνίας ως αποφάσεως την έγκριση από δικαστήριο ή αρχή κατόπιν εξετάσεως της ουσίας. Με την αναδιατύπωση του κανονισμού θέλει εφεξής να περιλάβει και πράξεις, στις οποίες μετέχουν αρχές κατ' άλλον τρόπο –για παράδειγμα μόνον προς καταχώριση. Εντεύθεν είναι δυνατόν να συναχθεί εξ αντιδιαστολής το συμπέρασμα ότι κατά την αντίληψη επίσης του νομοθέτη της Ένωσης ο κανονισμός Βρυξέλλες Ια δεν επεκτείνεται σε αυτές και επομένως δεν έχει εφαρμογή στην ιταλική απόφαση του ληξιαρχείου.
- 23 Ως προς το δεύτερο ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο φρονεί ότι αναγνώριση του επί τη βάση του άρθρου 12 DL αριθ. 132132/2014 επελθόντος διαζυγίου ούτε κατά το άρθρο 46 του κανονισμού Βρυξέλλες Ια είναι δυνατή. Στη διάταξη αυτή –διαφορετικά από ό,τι στο άρθρο 65, παράγραφος 1, του κανονισμού Βρυξέλλες Ιβ– δεν αναφέρεται το διαζύγιο, αλλά γίνεται μόνο λόγος για δημόσια έγγραφα και συμφωνίες. Αυτό όμως δεν μπορεί, ελλείψει εκτελεστών εν προκειμένω δημοσίων εγγράφων και συμφωνιών, να αφορά διαζύγια.
- 24 Κατά συνολική θεώρηση, η ορθή ερμηνεία δεν μπορεί να συναχθεί με σαφήνεια ούτε από τον κανονισμό Βρυξέλλες Ια ούτε από τη μέχρι τούδε νομολογία του Δικαστηρίου και ως εκ τούτου υποβάλλονται στο Δικαστήριο αμφότερα τα ερωτήματα.